

ŽIVOTOPIS

KRISTINA OLEINIKOVÁ

Kristina se narodila v roce 1992 v městě **Krasnodon** (Luhanský kraj). Vyrůstala se starším bratrem Viktorem a s babičkou. S matkou se poprvé setkala až v patnácti letech. Když Kristině bylo sedmnáct let, její babička těžce onemocněla, poté zemřela na mrtvici.

Od narození mluvila rusky, ukrajinsky se naučila až před pěti lety. Češtinu ovládá natolik, aby se domluvila. Anglicky neumí.

Odmalička se zajímala o medicínu a fyziku. V sedmnácti letech se proto rozhodla odjet do Charkova a studovat fakultu radiologické fyziky. Našla zde spřízněnou duši v podobě své učitelky – velmi jí důvěřovala a mohla se jí se vším svěřit. Protože se Kristině narodila dcera, musela studium ukončit a přestoupit na méně náročnou školu. S fyzikou se ale nechtěla rozloučit úplně, věnovala se tedy studiu moderních polovodičových struktur.

Přestěhovala se blíže ke své matce, ale bohužel neměla dostatek času prohloubit rodinné vztahy, musela, nyní už se dvěma dětmi, utéci zpět do rodného Záporoží kvůli ruské invazi na poloostrov Krym.

Druhý, tentokrát strastiplnější, děsivější útěk před válkou ji čekal po únorových událostech – po začátku ruské agrese na Ukrajině. Po útocích na letiště a dennodenních obavách o život odjela (se třemi dětmi) do Lvova, kde plánovala zůstat nějaký čas u kamarádky. Nakonec se ale rozmyslela, strach z války rozhodl, že bude pokračovat do Maďarska. Čtyřdenní cesta plná komplikací byla pro mladou maminku se třemi dětmi velmi náročná.

V Maďarsku se Kristina rozhodovala, do které „bezpečné“ země zamíří. Uvažovala o Itálii, Rakousku a České republice, protože v těchto zemích měla několik známých, nebyla by tedy odkázána pouze na pomoc úřadů. Navíc chtěla najít takové zázemí, kde by se dcery mohly aktivně věnovat sportovním aktivitám, které musely opustit. Proč si nakonec vybrala právě Česko, to sama neví.

V Praze měla zajištěné bydlení, dále zde měla velkou pomoc při zařizování potřebných dokladů a dokumentů. Navíc chtěla pomáhat druhým, hledala jakoukoli práci – nezáleželo, zda dobrovolnickou, či naopak placenou. Velmi rychle dostala příležitost – začala pracovat pro adaptační centrum organizace Post Bellum (<https://www.adaptace.pametnaroda.cz/o-nas-2/>).

V současnosti bydlí na pražském Břevnově. Má čtyři děti – 2 holčičky (10 a 11 let), dva chlapce (6 let a novorozené). Děti vychovává sama.

Vzpomínkami se stále vrací na Ukrajinu. Jejím největším koníčkem bylo „objevování“ měst, koupit si jen tak někam jízdenku...

„Každé město má v sobě něco takového osobního, něco svého. Když přijedeš do Oděsy, tam je najednou krásné moře, za druhé tam staré město...

Když přijedeš do Lvova, tam není žádná řeka, nic takového, ale staré město taky, nějaké brány. Já jsem milovala vždycky.

Přijedeš do Termopole má takový svůj klid, něco takového osobního.... Každé město zažiješ vůbec jinak...

Já jsem milovala Charkov. To bylo nejoblíbenější město. Vždycky jsem myslela, že tam budu žít dál...“